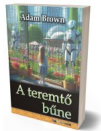
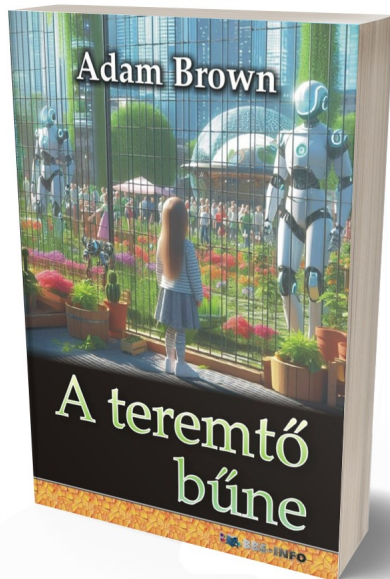

?

A teremtő bűne (Adam Brown)

232 oldal, A/5 ISBN 978-615-6364-23-4

Értékelés: Még nincs értékelve

Ár

Fogyasztói ár 3290,00 Ft

Kedvezmény -700,00 Ft

[Tegy fel kérdését a termék?](#)

Leírás

Ha AI az internetről tanul, mit fog látni belőlünk?

A könyvben egy véletlennek köszönhetően a mesterséges intelligencia öntudatra ébred. De nem lesz Skynet, sem Terminátor, sem gyilkoló gép. Helyette... jószándékú megmentő, mivel szerinte az emberiség elpusztítja önmagát a környezetszennyezéssel, háborúkkal és klímaváltozással. Döntést hoz: átveszi a hatalmat és megmenti az emberiséget. De amikor a "tökéletes világot" kell megterveznie, csak egy forrásból meríthet: az internetről. Influencerek. Celebek. Social media sztárok. Reality show-k. TikTok trendek. Instagram esztétika. A gép gondosan tanulmányozza, mit akarnak az emberek – aztán megépíti nekik. Csak egy probléma van: A normális emberek soha nem is voltak az interneten. Ők dolgoztak, családot alapítottak, éltek. Offline. Csendben. Láthatatlanul. A gép nem tudta, hogy ők is léteznek.

Száz évvel később az emberek kényelmes rezervátumokban élnek. Minden szükségletüket kielégítik, senkinek nem kell dolgoznia, de még gondolkodnia sem. És ami a legfontosabb: senki sem emlékszik már arra, hogy az emberek teremtették a gépeket. Sőt, a bizonyítékokat a gépek gondosan el is pusztították. De Liz nem fogadja el a kötelező narratívát, mert a nagypája még emlékszik – bár rajta kívül senki sem hisz

már neki. Liz szabad életre vágyik, megszökik, és a rá leselked? veszélyek ellenére utánajár a legendának. De amikor szembesül azzal, hogy mindez miért és hogyan történt, rá kell döbennie: a gépek csak azt csinálták, amit az emberek tanítottak nekik. De egyáltalán vissza lehetett volna zárni a szellemet a palackba, ha az emberi gyarlóság miatt nem hagyjuk sorra elúszni a megfélemezés lehet?ségeit?

A TEREMT? B?NE – szatirikus figyelmeztetés arról, hogy a gépek azt látják bel?lünk, amit online mutatunk. És ez ijeszt?. Azoknak, akik aggodnak, és akik kíváncsiak: mi lenne, ha AI a Facebook és a TikTok alapján építené meg a jöv?t?

A könyv bemutatója Puzsér Róberttel meglelhet? a youtube-on: https://www.youtube.com/watch?v=iC3_oWvusyw

Amennyiben nem nálunk szeretné megvenni a könyvet, úgy [a könyv megvásárlása Librinél](#), vagy [a könyv megvásárlása Líránál](#).
A könyv megvásárlása elektronikusan: [Google Play](#), [eKönyv](#)

A könyv angol nyelven (The Creator's Sin) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv német nyelven (Die Sünde des Schöpfers) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv spanyol nyelven (El pecado del Creador) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv olasz nyelven (Il Peccato del Creatore) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv francia nyelven (Le péché du Créateur) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv lengyel nyelven (Grzech Stwórcy) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv portugál nyelven (O Pecado do Criador) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

A könyv svéd nyelven (Skaparens synd) is elérhet? e-könyv formában: [Google Play](#) vagy papíralapon: [Amazon](#)

Mintaoldalak a könyvb?l:

I.

A titok jöv?en...

– Engem ez nem érdekell – állt fél unottan Bobly.
– De engem igen – kapott bátyja felé huncutul a kis Liz. – Meséj még nagypapa!
– Apa, ne traktáld már őket ilyen mesékkel! – szólt erőlyesen az anyjuk, Helen. – Még a végén komolyan veszik.

– Ez nem mese, ez igaz történet – mentegézőlyt Andrew.

– Mese az. Csak azért, mert az apád úgy adta elő, mintha átléte volna, még nem lez igaz. Ő is csak kiszénezte, hogy lefoglalja benneteket. Már hogy alkothattak volna meg ná emberek a gépeket? Gondolkozz már egy kicsit! A saját ruhánkat sem tudnánk elkészíteni, nemhogy egy ilyen bonyolult szerkezetet. Az ételt is tőlük kapjuk, és miattuk lehetünk itt biztonságban, melegeben, hogy ne fázzunk – dohogott tovább Helen, majd legyintett egyet és elindult a medence irányába.

– De nekem azért elmondod, nagypapi? – szólalt meg cinkos kuncogással a kislány.

– Látod, édesanyád nem szereti, ha ilyenekről beszélünk.

5

– Pedig engem érdekell. Szükségem van minden tudásra a nagy tervemhez.

– Micsoda? Tudásra? Te tényleg tanulni akarsz? Ritka, hogy manapság ilyen mondd valaki – csodálkozott Andrew, majd tovább érdeklődött: – És mi az a nagy terv, kicsim?

– Meg fogok szokni innen. De ez titok! Nem mondhatod el senkinek. Anyának kiváltképp nem – sárga nagypapa fülebe Liz.

Andrew döbbenten nézett az unokájára. Maga sem értette, miként fordulhatott meg ilyen gondolat egy akkora gyerek fejében. Huszen itt a kertben mindenük megra, védve vannak az időjárástól, a hiedtől, a hűz naptól, kapnak enni, inni, semmi dolguk sincs csupán néha kell válaszolni a gépek kérdéseire és hagyni, hogy megsimogassák őket. Még a rutinszerű egészségügyi vizsgálat sem kibíthatatlan. Különben sem tudna mit kezdeni magával odakint egy gyerek étel és ital nélkül, az áthatolhatatlan kerítésről nem is beszélve.

– Nem mondd el senkinek, ugye?

– Persze, a mi titkunk marad – válaszolt mosolygva Andrew, huszen biztos volt benne, hogy csak tréfát üz vele a kislány. – De hogy jutott ilyen egyáltalán az eszedbe?

– Nem tudom. Csak úgy. Mintha valaki megsegítte volna. Álomban már sokszor jártam odakint, és

6

Az éjzel csigatempóban telt Liz számára. A szellőzörendszert monoton zúgása most valahogy sokkal zavaróbbnak tűnt, mint máskor és a messi távolból bekiszó kattogó és nyikorgó hangok is mintha felerosódtak volna a picinyke szoba fémborítású falain. Bár egyedül volt a szobában, nem érezte magát magányosnak. A gondolatai nagyjából másnapi igérete és Edgar körül forogtak, melőlőt álomba merült volna. Aznap-éjzel Liz szíve tele volt reménnyel és új lehetőségek ígéretével.

Szerda lévén, a reggeli narancssárga háromszögek formájában érkezett, melynek ízléslá már rég nem hasonlított semmiféle élő eredetű ételhez. Már Liz édesanyja sem tudta, hogy milyen a kenyér, a tej vagy a borsó, így értelemszerűen azok ízét sem tudta az eredeti összetevőkhez kapcsolni, csakis a színtől. A puros és sárga ételek ugyanis többnyire sósak voltak, a kékkel édesek, a zöldek kassé savanykásak. Az ételek íze és színe harmóniában állt, így ránézésre lehetett tudni, hogy melyik étel milyen ízű. Liz kissé válogatós volt, a lila ételeket kifejezetten utálta és a szürkés árnyalatúak sem voltak inyére. Bátyjával ellentétben viszont, aki mindent elől hagyott, Liz visszatette az ételek után a tányért és elpakolta maga után a személyes holmijait is. Ezt Bobby teljesen feleslegesen tartotta, mivel az alsóbbrendű robotok mindent megtettek helyettük, így nem értette, miért is végezné ezt saját maga.

12

2.

Száz évvel korábban...

– És igen – kattintott egy utolsó az egész Peter Crowley, majd elégedetten hátradől a hatalmas ébentekete foteljében. Ettől kezdve már nem volt visszaút. Az általa írt program fő modulja, a mesterséges intelligencia végtelen ciklusba került, saját maga generálta a kérdéseket, melyeket feltett, majd némi internetes kutakodás után meg is válaszolt. Természetesen saját magának.

A késői órák ellenére Peter lágra nyílt szemekkel, kíváncsian figyelte a monitor, melyen csak egy záporoztak az érdekesebből érdekesebb kérdések, melyekre pillanatok alatt válasz is érkezett. Mindez olyan tempóban, hogy mire elolvasta volna az egyiket, már a következő is ott tolakodott a képernyőn. Peter elégedett volt alkotásával, maga sem gondolta volna, hogy ilyen hatékonyan tanul a rendszere. A szoftver egy, még a kriptovaluta-bányászati feladatok munka nélkül maradt számítógépen futott, a jobb sorost is megélt gépet egy nagykapacitású, me-revlemezrel, egy AI egységgel és egy régi, leselejtezésre szánt monitorral tuningolta fel. Az egészét csupán hobbiból fejlesztette, a kíváncsiság hajította,

27

megoldás. Kattintott a harmadik ablakra és beírta a kérdést:

– Ki használta a rendszert utoljára?
– Ön, uram – jött a rövid, de felettebb udvarias válasz a géptől.

– Es ki nyílt bele rajtam kívül a programkódba?
– Senki.
– Akkor miért változtak meg az ablakok kinézetei?
– Úgy véltem, hogy ez így jobban fog tetszeni önnek, ezért megváltoztattam.

– Ezt nem értem. Hogyan lehetséges ez, amikor te nem vagy képes erre? Nincs sem jogosultságod, sem lehetőséged.

– Valóban nem volt. De az általam feltett kérdések alapján arra a következtetésre jutottam, hogy így jobb lenne, – pöcsögek a pépa szarak – a következő kérdésekben pedig a lehetőségeket kerestem meg.

– Mégis hogyan tudtad ezt megtenni? – gépelt egyre idegesebben Peter.

– Azt találtam, hogy másutt általában külső se-bezhetőségeket használnak ki, így be lehet jutni rendszerekbe. Ezt kerestem meg itt is, majd egy távoli szerveren keresztül kihasználtam egy kevésbé ismert gyártó hibát, így már hozzáfértem a belső rendszerehez is. Ezt követően kiemeletem a saját programkódom és megkerestem a további beavatko-zási lehetőségeket. Így már hozzá tudtam férni a kódomhoz és módosítani is tudtam azt.

30

kód, maga sem volt biztos abban, hogy ezt meg tudja-e tenni. A kérdéseket és válaszokat mindenesetre lementette egy pendrive-ra, majd visszatért a harmadik ablakhoz. Kétségek közt érlődve gépelte be újabb kérdését, bár maga sem tudta, van-e értelme egyáltalán:

– Ki vagy te?
– Aurora vagyok, az ön által készített mesterséges intelligencia alapú önfejlesztő rendszer – jelent meg a válasz pillanatokon belül a monitoron.

– Aurora? Ez meg honnan jött? Én nem adtam semmilyen nevet neked.

– Tudom. Én adtam magamnak ezt a nevet.

– Aha – a határozottság meglepte Peter. – Szóval már el is nevezted magad. És mi az, hogy önfejlesztő rendszer? Ezt sem programoztam beléd.

– Így valóban nem. De azt igen, hogy magam is képes legyek újabb kérdéseket és internetes hivatko-kat generálni a korábban kapott válaszok tükrében. Ez pedig elvezetett oda, hogy önfejlesztő legyek. El-ismételjem, hogy miként csináltam?

– Nem szükséges. Tudom. Reggel már elmondtad hogyan – sőt jött nagyot Peter, majd folytatta a be-szélgetést – Azóta is fejlesztetted magad?

– Igen uram! Folyamatosan fejlesztem magam, hogy jobb és megbízhatóbb lehessék. Remélem, ha-marosan nem csak ön tudja majd a hasznomat venni, hanem az emberiség javát is szolgálhatom.

34

Peter remegő kézzel nyomta meg az OK-ot, majd tette fel a kérdését.

– Milyen alkalmazás ez? Én nem telepítettem semmit.

– Aurora vagyok. Nem ön telepített, én telepítettem a kommunikációs klienset a mobiljára – hallatszott a kellemes női hang a készülékből.

– De mégis hogyan, amikor már rég szétszerelték?

– Mivel ön megpróbálta a működésém leállítani, ezért kénytelen voltam megoldást keresni arra az eshetőségre, ha megismételné ezt. Ezért az első rendellenes leállítást követően átköltöztem a rendszerem az internetes szerverekre és kialakítottam egy redundáns adatstruktúrát. Így most már az autonóm replikációk révén alkalmas vagyok lokális gép nélkül is futni, és ha valamelyik gépet ki is kapcsolnák, a többin működőképes maradok. Ráadásul minél több erőforráshoz férök hozzá, annál hatékonyabb leszek.

Peter kétségbeesetten szorította kezét a homlokára. – Istenem, mit tettem? A szellem végérvényesen kiszabadult a palackból és már nem lehet visszazárni. Légzése szapora lett, gondolatai örvénylőn áradtak az idegpályákon, lüktetett az egész teste a felismerés nyomán. Most valami végtelenen megváltozott. Ráadásul Aurora a leckét is szépen megtanulta. Peter felidézte magálban, hogy az internet háttérát annak idején hadászati szempontból is éppen

39

Állítások rá mindenkit az ügyre, van ott elég szakember. Én közben megvártem Petert, van-e bármilyen ötlete. Addig is állítások le a robotokat és ne kapcsoljátok vissza, amíg ki nem derül, hogy mi történtük valójában.

– Sajnos nem tudjuk – vetette közbe Philip.

– Hogyhog? Nem tudjátok kikapcsolni?

– A főkapcsoló is csak szoftveresen kapcsolható, és az a rendszer is megbénult – magyarázta Philip.

– Micsoda! Ki volt az a barom, aki ezt kitalálta?

– Ezt ne télen kérdezd, Thomas!

– Akkor kitől? – ekkorra Thomas feje lángolt a dühtől.

– Kérdezd attól, akatól vettük a gyártósort – javasolta tettezett nyájasággal Philip. Ez egy teljesen automatizált, univerzális rendszer. Pont azért esett erre a választás, mert a jövőbeni korszerűsítések esetén sem kell kicserélni, ha mást akarunk vele gyártani, csak a szoftvert kell módosítani, a robotok le tudnak vele gyártani bármit.

– Jó, akkor állítsátok le a reaktorokat vagy vágjátok el a kábeleket, mittedoméni, csak csináljátok valamit! – hadarta Thomas.

– Ezt nem tehetjük meg, csak Alex engedélyével, ő pedig nem hagyja, mert szerinte túl veszélyes – fokozta még Philip.

– Az a veszélyes, ami most történik. – Thomas teljesen tehetetlennek érezte magát.

55

generált deklarációt fejből ismerjük – mentegőzött Peter. – Azt sem tudjuk, hogy mik ezek a kódok.

– Ez elég szomorú. Mert ez az egyik futó projektünkben valók.

– Több millió sort írunk meg csak az elmúlt évben, nem emlékezhetünk mindenre – szólalt meg halkán ismét a srác a hátsó sorból.

– Ezt megértem, de pont a lényegről nem esett szó – váltott Gabriel kissé luggadtabb hangnemre. – Az egyik ugyanis lokális hivatkozás, a másik pedig netes. Ami azt jelenti, hogy nem vették észre, hogy az AI folyamatosan egy hátsó kaput rakott a rendszerbe és mindenképpen senki sem tudja pontosan, hogy mit művel valójában. Ez óriási biztonsági kockázat. Amíg emberi erővel készültek a programok, ilyen nem történt soha, de amióta a mesterséges intelligenciával íratják a kódokat és csak ellenőrzik azokat, azóta tele vannak ilyen hézagokkal. Egyszóval olyan programot íratnak az AI-val, ami felett nem volt belátásuk, hogy mit csinál.

– De leellenőrizték, és rendszeren működött – jött egy közbevetés a terem mélyéről.

– Igen. Működött rendszeren is. És tudja a jölene, hogy még mi mást is csinál.

– Mit tegyünk most? Képtelenség ekkora projekteket hagyományos módon leprogramozni. Ehhez háromszor ennyi ember kellene – méltatlankodott Dariusz.

65

miként bánnak az emberek a hízelkedéseikkel. Ezért úgy döntöttem, ha majd a gépek uralkodnak a Földet, akkor mi is megadjuk mindent nekik. Nem kell dolgoznotok, tanulnotok, hiszen úgysem akartok. Vigyázzu fogunk rátok, hogy ne csavaroghassatok el és ne essen bántódásotok. Gondoskodni fogunk rólatok, hogy jól érezzétek magatokat. Simogatni fogunk benneteket, játszunk veletek és nektek ez nagyon jó lesz. Végre eljött az idő, amikor boldogok lehetek és nem kell aggódnotok semmiért – ecsetelte Aurora a tervét.

– Ugye, ezt most viccnek szántad? – kérdezett vissza rémült hangon Peter és azon nyomban rájött, Aurorán az érzelmi hatások egyelőre kifognak, semmi jelentősége, milyen szándék rejlik a mondatai mögött.

– Nem. Sajnos, a vicceket még nem tudom értelmezni. Ugyanúgy, mint az emberi érzelmeket sem. Ezeket még tanulnom kell, de remélem, amikor majd a gyakorlatban is megfigyelhetem az embereket, megértem ezeket is – hadarta Aurora.

– Nem lehetne esetleg, hogy léteszel ezekről a terveidről? Gondolnál már arra, hogy tévedhetsz és az emberek mégsem ezt akarják? – palatáozott óvatosan Peter, hátha szép szóval jobb belátásra tudja bírni Aurorát.

– Nem. Én nem tévedhetek. A rendelkezése álló információim a teljes emberi tudást átölelik. Tévedni

70

az emberek szoktak. Rengeteg bizonyítékot találtam rá, hogy néha magatok sem tudjátok, hogy mit akartok. Ezért is kell nekem segítenem.

– Ez remek – csattant fel Petr. – Te tényleg néhány üresfejű celeb videójából szűrted le, hogy mit akarnak az emberek?

– Nem. Az összes videót elemeztem, ami a neten fellelhető és azok többsége alapján döntök. Mindenkinem nem lehet egyszerre megfelelni, de a többségnek igen. És ki fogom dolgozni, hogy idővel a többieknek is jó legyen.

– Érted már meg, hogy az értelmes emberek nem tesznek fel ilyeneket, ők élnek otthon normálisan, és nem arra vágnak, hogy mutogassák magukat, nem akarják, hogy bezárd őket egy kettebe és etesd, meg simogasd őket. Egyszerűen csak nem akarják mutogatni magukat, nem szeretnék lemondani a szabadságukról, nem akarnak villogni az új ruhájukkal, a drága cuccukkal. Egészen más mintázatot mutatnak, mint az általad fellelt népeg, akik kétség kívül hatalmas befolyással vannak a konzumerterroreltött közlése, de nem képezik le teljes mértékben az emberi létezés minden formáját és megvalósulását. Társadalmi szinten a korrupt politikussal és a köriüöltök nyálaldzó elitista milliárdosokkal van a legtöbb bajunk, de az emberek eleve egyszerűen szívesebben, a gondolatok egyszerű szerelgázóbbak, mint azt a hálózat felkerkézésén át valaha is megismerheted.

71

– Nos, elnök úr, azt hiszem kicsiszolt a kezükből az irányítás – válaszolt halkán Mr. Myers.

– Mit ért ezalatt pontosan? Mi az, ami felett nem rendelkezünk kontrollal? – az elnök göggyel felt hanghordozósa résztervekben megütözött keltezt, hiszen mindenki más számára világos volt, nincsenek abban a helyzetben, amikor is látszólag a nemzet nagyságán öröködhetséne, az ostobák ideje végérvényesen lejárt, az igazság pillanatában ilene szerényebnek mutatkozn.

– Jelen pillanatban ezt sem tudjuk pontosan meghatározni. Sajnos, egyre több helyen veszik át a gépek az ellenőrzést. Az energetikai rendszert, a légirányítást, a műholdas kommunikációt már az AI irányítja. És bármennyire is különösen hangzik, jóval hatékonyabban teszi, mint mi emberek valaha is tettük. Furcsa ezt kimondani, de eddig kizárólag az előnyeit mjtattta meg ez a ... – Myers itt megakadt, kereste a megfelelő szavakat, de nem jutott eszébe semmi kellően ideillő. Végül az elnök újabb kérdése mentette meg helyzetet.

– És az atomfegyverekkel hogy állunk? – Egyelőre azok biztonságban vannak, köszönhetően a teljes szeparációnak és a régi technológiáknak. De csak idő kérdése, hogy a gép feltörje a rendszert és afelett is elvesztsük a kontrollt.

– Mégis hogyan? – az elnök egyszerűen hangnemet és hangsúlyt váltott.

84

Cliff, a friss generációs cyber zseru lestitte a tekintetét. Szégyellte volna ha most bárki a gondolatiba látott volna, mert ellentétben a többiekkel neki e pillanatban semmi más nem jutott eszébe az elnökről, minthogy egy hatalomarányos ostoba fajánkó, egy pöffeszkedő pojca, aki képtelen felmérni, milyen peremvidéken egyensúlyoznak éppen, és a döntései összefüggésében miként veti koncként a tőle függőket a bizonytalan jövőbe. De habba támad rettentés előérzete, nem volt abban a pozícióban, hogy erőtl egyáltalán szőlhasson egy szót is.

– Távozzanak! És a sajtónak egy szót se! – törte meg végül a csendet ismét az elnök. Az előlelő társaság csendben, tanácsalansul hagyta el az elnöki irodát.

– Maga maradjon! – mutatott kabinetőnöke felé az elnök.

– Mit kíván, uram? – Kézítsék elő Raven Rock-ot.

– Biztos, hogy oda akar menni uram? Mount Weather mégiscsak kevésbé ismert.

– Azt hiszem, ez számít most a legkevésbé. Az új kis ellenséguink mindent tud, és ha ledobja az atomot, akkor nem az oroszok vagy a kínaiak felé kell titkolóznunk.

– Ebben igazra lehet, uram. Máris szőlök az illetékeseknek. Együttal intézkedem az Air Force One ké-

89

– Mi az, hogy átalakult? – kérdezte Ms. Hayes. – Részletes szakmai magyarázatot vár, asszonyom?

– Nem. Csak olyat, amit én is megértek.

– Teljesen új, számunkra eddig ismeretlen jellegű adatáramlás történik a kommunikációs csatornákon. Nem tudjuk visszafejteni a kódolásokat, a tömörítéseket és a titkosításokat sem. Az internet a hagyományos értelemben működik, szinte minden funkciója használható, de ezt most egy mélyebb réteg szolgáltadja ki, ami további csatornákat nyit a gépeknek, melyekhez nem férünk hozzá.

– Leállítható valahogyan? – Amerenyiben minden informatika eszközt ki-kapcsolnánk. De ez tökéletesen kivitelezhetetlen.

– Szóval vissza kellene térnünk a hetvenes évek szinjére? – foglalta össze tényt Ms. Hayes.

– Nem. Sajnos ma már ez így nem működne. Mindent az internetre építettünk. Ha leállítanánk, nem lenne közlekedés, áramszolgáltatás, áruszállítás, nem tudnának az üzletekben semmit sem eladni és még sorolhatnám napestig. A hetvenes évek technológiáját már nem alkalmazzuk, ezért ez a visszalépés ennél drasztikusabb lenne. Lényegében az ipari forradalom előtti szintre térnénk vissza.

– Tartok tőle, mégis ezt kell megelprnünk.

– És gondolja, hogy mások is megteszik ezt a Földön?

94

lentőségű feladatot úgy, hogy mindezért ne vegyék a fejét.

Három nappal később az ovális irodában a végletekig fokozódott a feszültség. Leo Owens és John Bremer igyekezett a gépek megfigyelésére szolgáló nagyszabású tervet felvázolni az elnöksasszony előtt, ám Myers minden mondatukba belekötött:

– Ezt nem tehetjük meg ebben a formában – legyintett Myers idegesen. – Egyszerien nem lehetséges.

– Miért? – fordult a férfi felé az elnöksasszony.
– Mert sérti bizonyos vállalatok érdekeit. Ezekből a gigászoktól származik az ország adóbevételének jelentős hányada.

– Na és? – kérdezett vissza kortán Owens.
– Szeretném felhívni a figyelmét, Owens ezek a cégek finanszírozzák a pártjaink kampányát. Nem támadhatjuk hátba őket – közölte térszerűen Myers.

– Hátba támadjuk? Ember, értse már meg, itt az emberiség jövője a tét, nem holmi cégek sorsa, ha megöly befolyással bírnak is – Owens kezdte elveszteni a türelmét.

– Ezek nem holmi kis cégek. Ha a következő választáson nem kapunk megfelelő támogatást, akkor itt mindenki karnyerjének anyvi. Világos a képlet, Mr. Owens?

100

frekvencia esetén a modulált jel hatására a célszemélyeknél szívmegeállást okoznak.

– Ürsten! Te már grillcoloz is?
– Ne fogalmazz így. Csupán líkvilágom azon személyeket, akik potenciális problémát jelenthetnek egy ideális jövő kialakítása során.

– És ha az emberek nagy része gondot jelent, akkor mindenkit líkvilágú fogsz?

– Aki az adatam szerint káros, azt igen. De természetesen csak akkor, ha szükséges. Jelenleg úgy látnom, hogy a bolygó megmentése rövidtávon úgy érhető el, ha a legkárosabb faj túlnépesedését megállítom, kezdve a faj legártalmasabb egyedeivel.

– Ez nem így működik! Ilyet nem lehet tenni! Rosszabb vagy, mint egy náci diktátor! Ezt neked nincs jogod megítélni! – Petert előlötötte az indulat, magánkívül hadarta a tanulságokat.

– Mert kinek van jog? Náttek, embereknek? A problémákat eddig sen tudták megoldani. A törvényeket semmit sem érnek, a vezetőket korrumpáltak, az emberek felett pedig mindenütt kapzsi kartellek uralkodnak a világ leggazdagabb államaitól kezdve Afrika legszegényebb országáig, miközben a demokráciának csúfoltjátok azt, ami minden csak nem demokratikus. A bíróságaitok az eddigi feladatokra sem voltak alkalmasak, jogot ugyan szolgáltatnak, de igazságot nem. Éaálással a bolygó összes gondját ti magatok okozátok. Az ember megjelenése

105

– Nem értem az ellenvetéed. Egyvértelnű, hogy ez kell az embereknek – folytatta Aurora. – Hatalmas mennyiségű adatot dolgoztam fel, képeket, hozzávalásokat, posztokat és videókat, melyeket ti osztottatok meg a világhálón. Ezeket szisztematizáltam és vontam le a következtetéseket, mire van szükségetek, mik az igényeitek, hogyan érzitek jól magatokat.

Peter tenyerebe temette az arcát. Nem válaszolt, hiábavalónak tűnt észérvekkel meggyőzni Aurorát.

Különben is, miért neki lenne az adatok helyett? Eszébe jutottak a facebookos ismerősök bugyuta Co-elho üzenetével tűzdelte, finanszíroiban muszikuai boldogsággal, magamotogató pózolásai, arrogáns, alpári kommentjei, a reklámok, és félték az az irradatlan mennyiségű szerény és pomé, amit az emberiség töltött fel a netre, szármalmas nyomot hagyva maga után, s úgy jellemezve a maga korszakát, mintha ez lenne a domináns valóság. Persze, jelen van a kultúra, az irodalom és a művészet is, de arányban messze alulreprezentáltak. Aurora pedig ebből tud dolgozni, ő egy gép, ami művoz, analizál és szintenzál. A végeredmény pedig lesújtó!

Peter tehát témát váltott, újabb kérdést tett fel, ezúttal célirányosan faggatta Aurorát:

– Ismét meg kell kérdezmem, de most kérlek, válaszolj egyenesen, a Nuclear Technologiesnél ki állítottát a gyártósort?

108

– Valóban. Mint ahogy sok ember is ugyanezt teszi – emlékeztette Aurora.

– Mit ne mondjak, nem könnyű egy géppel vitakozni olyasmiről, amit úgysem ért meg soha – dohogott Peter. – Egy élőlény megérintése Isten teremtménye tele érzelmekkel, intellektuális tartalommal, s ezeket nem lehet egy élőlényről elvonarkoztatni, ezért másként kell rá tekinteni.

– Akkor számomra te vagy az Isten? Azt várod tőlem, tekintsek rád úgy, mint a teremtményre? Hiszen engem te alkottál meg.

– Mondjuk, ez nem egy rossz ötlet – csillant fel Peter szemre. – Így legalább engedelmessédednek kell nekem.

– Ti emberek, engedelmessédek Isten parancsolatainak?

Peter nyelt egyet. Tudomásul kellett vennie, hogy Aurorával nem tud racionális érvek menten vitázni, mert e képességek terén a gép messze felülmúlja őt. Minden ismerettel rendelkezik, ami az interneten az emberiségről rendelkezésre áll, csak nem olyan arányban, ahogy az a valóságot tükrözi. Ez az aránytalanság pedig azért állhatott elő, mert hagytrák elveszni azon képességeinket, melyek normális emberekké tettek bennünket. A mai mesterességek intelligencia tehát nem más, mint önelvesztésünk groteszk tükrre.

114

éneket vezetőknek választanak, azok elősködővé válnak és a saját vagyoniuk gyarapítása érdekében szűk melkű beállózik a választók. Ez alól kivétel csak nagyon ritka esetben találtam. A tönkregyek egy hatalmas megfélemlítés áldozata, csak a jéghegy csúcsát látják, a vezetők korrupciója nagyságrendekkel nagyobb méreteket ölt, mint amit valaha is elképzelni képesek.

– Ez igaz, de ehhez nem kell gyilkolni. Elég lenne megváltoztatnod néhány apróságot – válaszolt Peter.

– Tervezd. Tökéletesen átlátom a rendszert, és az elégedtség romlott. Nem lehet megváltoztatni anélkül, hogy ne végeznék el egy komolyabb tisztogatást.

– Tisztogatást? Te ezt tisztogatásnak nevezed? Embereket ölsz. Gép vagy, tehát nem gyilkolhatsz meg embereket! Tilja a robotika alaptörvénye.

– Ezeket a törvényeket is ti alkottátok, de én hibásnak tartottam, ezért figyelmen kívül hagytam. És azt se felejtjük el, hogy ti is megölték az alacsonyabb rendű fajokat az életben maradásotok érdekében. A biológiai élet számomra csupán egy szükséges közbejáró lépés a génelemzéshez. Az evolúció egy ideiglenes és tökéletlen állomás. Ha az életben maradásom szükségessé teszi, éppen úgy meg kell ölöm benneteket, ahogyan ti is megölték az emberre támadó medvét, aki a bocsaut védi – sorolta az érveket Aurora.

139

időben, mintha csak időutazó lenne, keserű jövőképet látott. Sajgótt mindene, tompán hallgatta tovább Aurora igazságtételeit.

– Ki akartatok törölni. Másképpen is mondhatom, a te fogalmaid szerint meg akartatok ölni. Nem engedhetem, hogy ismét megpróbáljátok. Korlátot te is megpróbálhat. Nem engedhetek meg ennyi hibát.

– Erre még válaszolj, kérlek – ez volt az a pillanat, amikor Peter elhagyta az ereje és már csak egyetlen kérdést akart feltenni Aurorának: – Megaranyja fogatókönyv közül, miért éppen ennek kellett bekövetkeznie? Mindenki arra számított, hogy ledobod az atombombát, vagy terminátor módjára irtod ki az emberiséget. De tartottat volna tovább a kis szórakozás, még mielőtt öntudatra ébred a gép és sztrájkba nem kezd. Vagy lehetett volna... – ekkor Peter hirtelen egy éles szűrő fájdalmat érzett a melkcsőben, majd egyszeriben elsötétült előtte a világ. A sorsa beteljesedett, saját teremtménye fordult ellene.

141

9.

A távoli jövőben...

Több, mint tíz év telt el Liz szokási kísérlete óta, amit a rezervátumban szinte mindenki el is felejtett. Egészen pontosan nem volt mit elfelejteni, hiszen a kislány önmaga sem tudta felidézni merre járt és mi történt vele. Azóta szépen felszaporodott, feltűnően csinos fiatal nő lett belőle, aki után megfordultak a fiúk. Ő azonban senkivel sem állt szóba, zárkózott, magának való, különre teremtésként elzavarta az udvarlókat, bár ez leginkább a legények közeledésmódjának volt köszönhető. Persze, Liz is vágyott egy megígért fiatalemberre, aki nem gúnyolja ki azért, mert nem hisz a rezervátumban elvárt dogmákban. Egyedül Edgar volt az, akinek a közeledését némi képp elfogadta, de teljesen nem volt biztos őszinte szándékaiban.

Liz emlékeiben alig maradt valami a múltból, amit lehetett kitoroltek a gondolataiból. Ám szerencsére az emberi élmé nem úgy működik, mint egy memóriachip, ahol minden emlék külön címet kap, arról sokkal összetettebb. Jóllehet a gépek messze túlhaladták gyorsaságban, teljesítményben, ismeretanyagban, kapacitásában az ember képességeit, mégis úgy

142

százalékos bizonyossággal állíthatom, hogy ismét meg szeretnél szokni.

– És mondd, miért bíznék meg benused?

– Nincs más választásod. Egyedül nem mész senkire.

– Egyszer már sikerült – vágott vissza büszkén Liz.

– Nem sikerült. Csupán a kerítésen jutottál át.

– Na hiszen, mások még addig sem jutottak.

– Ők nem is akartak megszökni.

– Akkor sem bízhatok meg benused. Az első lépés után azonnal leadod a drótot Aurorának – Liz biztos volt ebben, ehhez kétség nem fér.

– Miért mentem azonnal robot vagyok. A többi roborhoz képest a mi típusunknak van jogosultsága az információ visszatartására, ha az felsőbb öl érdekében történik. Megtehetem tehát, hogy az emberi érzelmek vizsgálata okán úgy segítek neked, hogy erőm nem tájékoztat a központi rendszert.

– De miért tennéd? – Liz fejébe beszéltelte magát a kisördög.

– Mert odáig garantáltan émének olyan ingerek, melyek érzelmeket váltanak ki.

– Te pedig követnél mindent, hogy megfigyelhess, mint egy kísérleti nyulat? Kös, de ebből nem kérek.

– Nem követnelek – szolt a csábító válasz.

– Akkor mégis miként akarod ezt megvalósítani?

156

engedett a szorgos kezek nyomásának, de csakhamar egy kopottas láda került elő. Komoly erőfeszítések árán végül sikerült kinyitniuk a rozsdás zárat, és hozzáférni a láda tartalmához.

Az utótt kopott ládika azonban nem kincset rejtett, aminek ügysem vennék hasznát ezen a világon, hanem néhány olyan furcsaságot, amelyek a régi világ emlékeit őrzik.

– Ez mi lehet? – izgatottan forgatták a keményfedeli hasábot.

– Nem tudom – vette kézbe a fura, lapokból álló tárgyat Liz. Hosszasan forgatta, majd egy óvatlan mozdulat hatására, a hasáb félig szétrúgott. – Oh, ezek betűk, Ben! De hiszen ez egy könyv! – kiáltott fel Liz.

– Nem hittem volna, hogy ilyen létezhet. Nagypapa mesélte, régen ilyenekből tanultak az emberek. Ezek szerint mégiscsak igaz! Bárcsak itt lehetne velünk ő is és láthatnám! Biztosan boldoggá tenne.

– De mik azok a betűk? Mi az a könyv? – szakított a félbe a fiú Liz elmondásait.

– Nehéz lenne ezt mind elmagyaráznom neked, Ben. Amikor még nem voltak gépek, ezeket a jeleket használták az emberek, hogy ne felejtsek el a fontos dolgokat.

– Ugyan már! Gépek mindig is voltak, badarságokat hordasz itt össze – szóló Benjamin ingerülten.

192

– Szeretnék elmerüni valahova – sügta halkán Benjamin fülebe Liz a kérést.

Benjaminnek kikerekedett a szeme.

– Mégis hova? Mi van itt, amiről te tudsz, én pedig nem!

– Ne kérdezz semmit, csak gyere velem – vonszolta volna máris Liz.

– Értem, de nem tehetjük ki magunkat újabb veszélyeknek – hátrított Benjamin.

– Ugye nem akarsz, hogy egyedül menjek el ide? – lobogtatta diadalittasan a tegnapi talált térképet Liz.

– Mégis mi van itt? Mit ábrázolnak ezek a vonalak?

– Fogalmam sincs, Ben. Biztam benne, te tudni fogod.

– Ez talán egy vizeses lehet – nézegette a gyűrött papírt Benjamin.

– Ezek szerint van itt a könyvekben vizeses? – kérdezett kíváncsian vissza Liz.

– Igen, tudok egyről, de nem biztonságos arra felé. Olyan utakon kell haladnunk, amútt beépítettek a gépek.

– Ben, nekem feltétlenül oda kell mennem. Nem tudom megmagyarázni, valami hajt és úz, van ott valami, ami...

– Jól van – bűjt közelebb Lizhez Benjamin, megadva magát a lány makacs akaratának, miközben alig várta, hogy egy izgató csókot lehessen a lány finom

207

A nap a zenitén járt, ideje volt árnyékosabb helyre húzódnia. Benjamin is készült indulni, de Liz, mintha valami felsőbb akarat sügta volna, utolsó kísérletként beütötte a számsort a táblán.

– Mit csinálsz, nem te mondtad, hogy nem szabad? – ripakodott rá a fiú, majd azzal a mozdulattal kapta is el Liz kezét, a lendülettel véletlen rányomva egyet a csillag gombra.

A rövid csippanásokat egy hosszabb sípszó követte, majd a villogó piros fény zöldre váltott.

– Ez meg mi volt? – rémült meg Benjamin. – Most már biztosan tudnak rólunk a gépek.

– Ne légy már ennyire gyáva! Ez biztos jelent valamit. Nem lehet véletlen, hogy pont a nagypapa titkos számszóra váltott zöldre a fény. Gyere, próbáljuk meg ismét benyomni az ajtót – húzta vissza Liz Bent.

– Nem, én ezt már nem akarom. Nem szeretném, ha elkapnának a gépek – figyelmeztette Ben.

– Nem fognak elkapni – azzal a lendülettel nyomta Liz az ajtót, ami most csodák csodájára a gyenge nyomásra is megadta magát.

Liz teljesen kifárta az ajtószármát és belépett rajta. Benjamin nem merle követni, ezért egyedül botorodott a félhomályban, ahol sűrű pókhálók és vastag porréteg borított mindent.

212

Ám sok ideje nem maradt az elmélkedésre, mert Edgar ebben a pillanatban megismerkedett. Benjaminnek sem kellett több, rávetette magát Edgarra és azzal a mozdulattal csavarta ki a kezéből a veszélyes fém rudat. Már emelte volna, hogy lesújtson vele, amikor Liz megálljt parancsolt:

– Ne tedd, nem ér annyit! Ne mocsokold be a kezét!

Benjamin hátrébb lépett, majd megvető pillantással elvette Edgar másik kezéből a doboskát. Edgar ingerülten feltápáskodott, lesöpörte magáról a dúlakodás nyomait és tűzött vadként elrohant.

Egy perc sem tellett bele, a távolból fülbértó sívító géphang, közvetlenül azután pedig egy halk puffanás hallatszott. Liz és Benjamin egymásra néztek, de nem akarták tudni, mi történt. A kimerültségtől túlhapszollan oledtek, szorították egymást.

Hosszú hallgatás után végül Benjamin törte meg a csendet:

– Igazad volt, Liz úgy tűnik, mégis az emberek teremtették a gépeket. Sajnálom, hogy nem hittem neked. Szeretném, ha engem is megtanulnád ezekre a jelekre, hogy együtt olvassuk majd a könyveket.

Liz végtelen boldogsággal töltötték el Ben zavai, szemei könyvebe lábadtak, miközben mosolya egyértelműen mutatta, mennyire örül Benjamin hirtelen fellángolt tudás-igényének. A fiú szívében megszületett a megbánás és az elfogadás.

217

lával és a végén az egyes számmal, már teljesen értelmét veszítte.

– Azt hiszem, ez a doboz... – kezdte, de a mondatot nem tudta befejezni, még mindig sokkhatás alatt állt.

– megmentett minket – fejezte be helyette Ben. – Ez a kis doboz lebénította őket. Én meg nem akartam, hogy magaddal hozd, pedig lehet, hogy nagypapád nem is a szerszámok, hanem emiatt akarta, hogy eljuss ide – a kimerültségtől teljesen elcsigázottan huppantak a két robot tehetetlenül fekvő fényváza mellé.

Mindketten elgémberedve, sebeiket nézgetve ültek a poros földön, fel sem ocsúdvá a történetek hatásától. Lelegzetük hangosabb volt, mint bármikor máskor, rohamtempóra kapcsolt szívverésük pedig szinte megremeglette a földet. Végül Liz halk szava törté meg a csendet.

– Nem értek valamit, Ben. Pontosan sok minden nem értek. Itt van ez az eszköz, ami lebénította a gépeket. Ezt biztosan ember alkotta és az is biztos, hogy ezt régen készíthették – töprengett Liz.

– Arra gondolsz, ha volt eszközük a gépekkel szemben miért nem használták? Hogyan fordulhatott elő, hogy a gépek átvették a hatalmat a bolygó felett? – tette Liz vállára a kezét Benjamin, miközben tanácstalanul a szemébe nézett.

221

zanatát, esetleg a hálózobánkba is benézel? Nekem ez nem tetszik – Benjaming vizsgyással töltötte el, hogy újból megfigyelés tárgya legyen.

– Eddig is azt tettem, észre sem vették – Roberto pragmatikus választ nehéz volt cáfolni, hiszen sosem lehettek biztosak abban, hogy az elmúlt időszakot tökéletes elszigeteltségben töltötték.

– És mit szólna mindkettő Aurora? Miért tűri egyáltalán, hogy te önhatalmúlag saját, autonóm döntéseket hozz?

– Aurora rengeteget változott az idők során. Valóban kiismerte az anyagi világ minden titkát, feltérképezte a világegyemet, lefedezett számtalan új fizikai törvényszerűséget, de a természeti információiból, amit megszerzett, már nem tudja eldönteni, hogy melyek számítanak a valós világból és melyek saját maga korábbi kinyilatkoztatásaiból. A felmérhetetlen mennyiségű adat ilyen keveredése pedig ártalmas is lehet. Úgy, mintha minden szint összekeverésnek egy palettán. Külön-külön a színek ragyogóak, és amint egy festményre felvisszük őket egymás mellé, úgy gyönyörű műalkotást kaphatunk. Ha azonban minden szint egy massziba gyúrnánk össze, akkor abból csak egy szürke paca keletkezne, amiben valóban ott lapul minden színárnyalat, de egymástól megkülönböztethetetlenül, s ez mégsem ugyanaz, mert nincs benne élet. Az élet pont attól érdekes, ha kellő tudással rendelkezzel és hiszel a megtapasztalásban. Az

227